

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลมรรณนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล และหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาชีพ กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ได้แก่ด้านเตรียมความพร้อมของผู้เรียน การดำเนินการสอนและการประเมินผล สภาพแวดล้อมของสถาบัน ได้แก่ ด้านกายภาพ ด้านจิตใจและสังคม กับลมรรณนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล รวมทั้งศึกษากลุ่มตัวแปรที่สามารถร่วมกันพยากรณ์ลมรรณนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 361 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม 1 ชุดประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปและแบบสอบถามเจตคติต่อวิชาชีพตามการรับรู้ของนักศึกษาพยาบาล

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์พยาบาลตามการรับรู้ของนักศึกษาพยาบาล

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของสถาบันตามการรับรู้ของนักศึกษาพยาบาล

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลมรรณนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลตามการรับรู้ของนักศึกษาพยาบาล

มีทั้งที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองและดัดแปลงจากผู้อื่น การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS V 9.0 คำนวณร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ (Stepwise Multiple Regression Analysis) และสร้างลมการพยากรณ์ลมรรณนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล

สรุปผลการวิจัย

1. การศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล นักศึกษาพยาบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวนสูงสุดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่าง 2.50 - 2.99 มากที่สุด เป็นร้อยละ 59 ส่วนด้านเจตคติต่อวิชาชีพ พบว่า นักศึกษาพยาบาลจำนวนสูงสุดมีเจตคติต่อวิชาชีพ เป็นร้อยละ

2. ค่าคะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อวิชาชีพของนักศึกษาเท่ากับ 109.19 โดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.73 , ค่าคะแนนเฉลี่ยของกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์พยาบาลเท่ากับ 183.92 โดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 19.35 , ค่าคะแนนเฉลี่ยของสภาพแวดล้อมของสถาบันเท่ากับ 172.71 โดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 20.97 และค่าคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลเท่ากับ 217.53 โดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 22.49

3. ค่าคะแนนเฉลี่ยของสภาพแวดล้อมของสถาบันของนักศึกษาพยาบาลด้านกายภาพเท่ากับ 79.87 คิดเป็นร้อยละ 63.90 ซึ่งมีค่าสูงกว่าสภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคม พบว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 92.84 คิดเป็นร้อยละ 74.27 และเมื่อคิดเป็นโดยรวมสภาพแวดล้อมของสถาบันมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 172.71 คิดเป็นร้อยละ 69.08

4. ค่าคะแนนเฉลี่ยของกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์พยาบาลตามการรับรู้ของนักศึกษาพยาบาลทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติเมื่อนำมาเปรียบเทียบเป็นร้อยละพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยทางด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนภาคปฏิบัติมีค่าสูงสุดเท่ากับ 35.86 คิดเป็นร้อยละ 79.7 รองลงมาคือ ด้านการประเมินผลและด้านการดำเนินการสอน ส่วนภาคทฤษฎีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนมีค่าสูงสุดเท่ากับ 32.73 คิดเป็นร้อยละ 72.7 รองลงมาคือ ด้านการดำเนินการสอนและด้านการประเมินผล

5. ค่าคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลทางด้านบุคลิกภาพมีค่าสูงสุดเท่ากับ 40.99 คิดเป็นร้อยละ 82 และด้านเทคโนโลยีและความเป็นสากลมีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 47.10 คิดเป็นร้อยละ 62.8 และเมื่อมองโดยรวมสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 217.53 คิดเป็นร้อยละ 72.5

6. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ และสภาพแวดล้อมของสถาบันกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล โดยรวม ได้ข้อค้นพบตามสมมติฐานดังนี้

6.1 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลโดยรวม พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเจตคติต่อวิชาชีพมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลโดยรวม ($r = .38$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลโดยรวม ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

6.2 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์กับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลโดยรวม พบว่า ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน ด้านการดำเนินการสอน และด้านการประเมินผล มีความ

สัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลโดยรวม ($r = .33, .42, .37, .38, .38$ และ $.36$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

6.3 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมของสถาบันกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลโดยรวม พบว่า ด้านกายภาพและด้านจิตใจและสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล ($r = .30$ และ $.47$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

7. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ และสภาพแวดล้อมของสถาบันกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลรายด้าน ได้ข้อค้นพบตามสมมติฐานดังนี้

7.1 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลรายด้าน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเจตคติต่อวิชาชีพมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลรายด้านทุกด้าน ทั้งด้านวิชาการ การปฏิบัติการพยาบาล ด้านบริหาร และด้านบุคลิกภาพ ส่วนด้านเทคโนโลยีและความเป็นสากลมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลรายด้านทุกด้าน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

7.2 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์กับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลรายด้าน พบว่า ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน และด้านการดำเนินการสอน มีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านวิชาการ การปฏิบัติการพยาบาล ด้านบริหาร และด้านบุคลิกภาพ ส่วนด้านเทคโนโลยีและความเป็นสากลมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ ส่วนด้านการประเมินผล มีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านวิชาการ การปฏิบัติการพยาบาล และด้านบริหาร ด้านเทคโนโลยีและความเป็นสากลมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

7.3 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมของสถาบันกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลรายด้าน พบว่า สภาพแวดล้อมของสถาบันด้านกายภาพ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านการปฏิบัติการพยาบาลในระดับปานกลาง และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านวิชาการ ด้านการบริหารด้านบุคลิกภาพ ด้านเทคโนโลยีและความเป็นสากลในระดับต่ำ อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนสภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านวิชาการ ด้านการปฏิบัติการพยาบาล ด้านการบริหารและด้านบุคลิกภาพในระดับปานกลางและมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านเทคโนโลยีและความเป็นสากลในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

8. การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณและสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ และสภาพแวดล้อมของสถาบันกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลทั้งโดยรวมและรายด้าน

8.1 กลุ่มตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลโดยรวมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ สภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคม เจตคติต่อวิชาชีพ กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ภาคปฏิบัติด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนและกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ภาคทฤษฎีด้านการประเมินผล โดยสามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 30 ($R^2 = .30$) และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) ที่มีค่าสูงสุด คือ เจตคติต่อวิชาชีพ (Beta= .227) รองลงมาคือสภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคม (Beta= .199) และ กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ภาคทฤษฎีด้านการประเมินผล (Beta= .156) และมีค่าน้อยที่สุดคือ กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ภาคปฏิบัติด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน (Beta= .155) โดยการสร้างสมการพยากรณ์สมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลโดยรวมในรูปคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$\hat{Z} = .199**Z_{PSYC} + .227**Z_{ATT} + .155**Z_{PRE(P)} + .156**Z_{EVA(T)}$$

8.2 กลุ่มตัวแปรที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับคะแนนสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านวิชาการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ตัวแปร โดยมีความสำคัญตามลำดับ คือ กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ภาคปฏิบัติด้านการประเมินผล เจตคติต่อวิชาชีพ และกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ภาคทฤษฎีด้านการดำเนินการสอน ซึ่งตัวแปรทั้งหมดมีความสัมพันธ์กับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านวิชาการในทางบวก โดยสามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 22.7 ($R^2 = .227$) และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) ที่มีค่าสูงสุดคือ เจตคติต่อวิชาชีพ (Beta= .233) รองลงมาคือ กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์

ภาคทฤษฎีด้านการดำเนินการสอน (Beta= .198) และมีค่าน้อยที่สุดคือ กิจกรรมการจัดการเรียน การสอนของอาจารย์ภาคปฏิบัติด้านการประเมินผล (Beta= .190)

จากผลการวิเคราะห์สามารถนำมาสร้างสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

$$\hat{Z}_1 = .190 **Z_{EVA [P]} + .233 **Z_{ATT} + .198 **Z_{IMP [T]}$$

8.3 กลุ่มตัวแปรที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับคะแนนสมรรถนะเชิง วิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านการปฏิบัติการพยาบาลได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ตัวแปร โดยมีความสำคัญตามลำดับ คือ สภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคม เจตคติต่อวิชา ชีพ และกิจกรรม

การจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ภาคปฏิบัติด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนซึ่งตัวแปรทั้ง หมดมีความสัมพันธ์กับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านการปฏิบัติการพยาบาลใน ทางบวกโดยสามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 28.7 ($R^2 = .287$) และเมื่อพิจารณาค่า สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) ที่มีค่าสูงสุด คือ เจตคติ ต่อวิชาชีพ (Beta= .256) รองลงมาคือ กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ภาคปฏิบัติ ด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน (Beta= .253) และมีค่าน้อยที่สุดคือ สภาพแวดล้อมของ สถาบันด้านจิตใจและสังคม (Beta= .183) จากผลการวิเคราะห์สามารถนำมาสร้างสมการ พยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$\hat{Z}_2 = .183 **Z_{PSYC} + .256 **Z_{ATT} + .253 **Z_{PRE [P]}$$

8.4 กลุ่มตัวแปรที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับคะแนนสมรรถนะเชิง วิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านการบริหารได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2 ตัวแปร โดยมีความ สำคัญตามลำดับ คือ สภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคม และกิจกรรมการจัดการ เรียนการสอนของอาจารย์ภาคทฤษฎีด้านการประเมินผลซึ่งตัวแปรทั้งหมดมีความสัมพันธ์กับ สมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านการบริหารในทางบวก โดยสามารถร่วมกัน พยากรณ์ได้ร้อยละ 24.7 ($R^2 = .247$) และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัว พยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) ที่มีค่าสูงสุด คือ สภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจ และสังคม (Beta= .317) และรองลงมาคือ กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ภาค ทฤษฎีด้านการประเมินผล (Beta= .186) จากผลการวิเคราะห์สามารถนำมาสร้างสมการ พยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$\hat{Z}_3 = .371^{**}Z_{PSYC} + .186^{**}Z_{EVA[T]}$$

8.5 กลุ่มตัวแปรที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับคะแนนสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านบุคลิกภาพได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ตัวแปร โดยมีความสำคัญตามลำดับ คือ สภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคม เจตคติต่อวิชาชีพ และกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ภาคปฏิบัติด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน ซึ่งตัวแปร 3 ตัว คือสภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคม เจตคติต่อวิชาชีพและกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ภาคปฏิบัติด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านบุคลิกภาพในทางบวกโดยสามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 29.5 ($R^2 = .295$) และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) ที่มีค่าสูงสุด คือ เจตคติต่อวิชาชีพ (Beta = .270) และรองลงมาคือ กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ภาคปฏิบัติด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน (Beta = .237) และต่ำสุด คือ สภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคม (Beta = .194) จากผลการวิเคราะห์สามารถนำมาสร้างสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$\hat{Z}_4 = .194^{**}Z_{PSYC} + .270^{**}Z_{ATT} + .237^{**}Z_{PRE[P]}$$

8.6 ตัวแปรที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับคะแนนสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านเทคโนโลยีและความเป็นสากลได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีเพียง 1 ตัวแปร คือ กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ภาคทฤษฎีด้านการดำเนินการสอนซึ่งมีความสัมพันธ์กับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านเทคโนโลยีและความเป็นสากลในทางบวกโดยสามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 6 ($R^2 = .06$) และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) มีค่าคือ Beta = .244 จากผลการวิเคราะห์สามารถนำมาสร้างสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$\hat{Z}_5 = .244^{**}Z_{IMP [T]}$$

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัย จะนำเสนอเรียงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยจะอภิปรายออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลในวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข

พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลโดยรวมเมื่อคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 72.5 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า สมรรถนะด้านการปฏิบัติการพยาบาล และด้านบุคลิกภาพมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือสมรรถนะด้านการปฏิบัติการพยาบาล ด้านการบริหาร ด้านวิชาการ และค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านเทคโนโลยีและความเป็นสากล

จะเห็นได้ว่า สมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านบุคลิกภาพ มีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงสุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษารองวันทนา ถิ่นกาญจน์ (2539) ที่ทำการศึกษาศมรรถนะผู้นำที่พึงประสงค์ของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์โดยมีการดำเนินการวิจัยตามเทคนิคเดลฟาย พบว่า สมรรถนะภาวะผู้นำที่พึงประสงค์ของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ประกอบด้วยสมรรถนะหลัก 8 สมรรถนะ อันดับที่ 1 คือ สมรรถนะด้านบุคลิกภาพ และจากการศึกษารองสุพรรณิ วงศ์คำจันทร์ (2541) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์สัมพันธ์ระหว่าง ภูมิหลังของบุคคล คุณลักษณะส่วนบุคคล และสภาพแวดล้อมในหน่วยงาน กับสมรรถนะของหัวหน้าฝ่ายการพยาบาล ตามการรับรู้ของตนเอง โรงพยาบาลชุมชน สังกัดกระทรวงสาธารณสุข พบว่า คุณลักษณะส่วนบุคคล มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับสมรรถนะโดยรวม ดังนั้นจะเห็นว่า ถ้าสมรรถนะด้านบุคลิกภาพของนักศึกษาพยาบาลอยู่ในระดับสูงก็จะผลักดันให้สมรรถนะด้านต่าง ๆ สูงขึ้นด้วย

ส่วนสมรรถนะด้านเทคโนโลยีและความเป็นสากลของนักศึกษาพยาบาล พบว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษารอง ดวงพร ศรีจันทวงศ์ (2540) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล การมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษา สภาพแวดล้อมของวิทยาลัยกับภาวะผู้นำของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งพบว่า สมรรถนะด้านการใช้เทคโนโลยีและภาษาต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ซึ่งในปัจจุบันวิวัฒนาการได้ก้าวล้ำไปมาก ดังนั้นจึงเป็นเรื่องจำเป็นมากสำหรับความรู้ความสามารถด้านเทคโนโลยีและความเป็นสากล ซึ่งจะนำพาให้วิชาชีพพยาบาล และการจัดการเรียนทางพยาบาลศาสตร์สามารถก้าวตามทันสังคมในปัจจุบันได้

ตอนที่ 2 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ และสภาพแวดล้อมของสถาบันกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล

2.1 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเจตคติมีความสัมพันธ์กับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้านวิชาการ ด้านการปฏิบัติการพยาบาล ด้านบริหาร และด้านบุคลิกภาพในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ นฤมล เกื่อนมา (2539) ที่ทำการศึกษาคือความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล พบว่า เจตคติต่อวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลอยู่ในระดับปานกลางและมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล และอธิบายได้ว่า เจตคติต่อวิชาชีพมีผลต่อการรับรู้ การเรียนรู้และการแสดงออกของคุณ คุณนักศึกษาพยาบาลที่มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ จะกระตือรือร้นในการศึกษาเล่าเรียน รับผิดชอบในหน้าที่และสนใจที่จะพัฒนาตนเองให้มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับแนวคิดของ Irving (1966 อ้างถึงในนฤมล เกื่อนมา , 2539) ที่ว่า เจตคติมีอิทธิพลต่อความคิดและการกระทำของคุณ และในการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้เรียนจะต้องมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียน

ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล ทำให้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 จากการศึกษาของพวงรัตน์ บุญญาฤทธิ์ (2533) กล่าวว่า สมรรถนะของนักศึกษาพยาบาลที่ดี มาจากเจตคติที่ดีซึ่งไม่ได้มาจากการเรียนการสอนอย่างเดียว แต่นักศึกษาต้องได้รับประสบการณ์ตรงจากการสนใจใฝ่รู้จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ จากการเสริมแรงและกระตุ้น รวมถึงความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมของสถาบัน ถึงแม้ว่า หลักสูตรและลักษณะการเรียนการสอนที่ดี นักศึกษสามารถบรรลุเกณฑ์วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนได้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่านักศึกษาจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้ และสามารถสร้างเสริมให้เกิดสมรรถนะเชิงวิชาชีพที่สูงขึ้นได้ และสอดคล้องกับ สำเนา ขจรศิลป์ (2538) ซึ่งกล่าวว่า ถ้าเปรียบเทียบระหว่างกิจกรรมนักศึกษากับการเรียนการสอน โดยตรง พบว่า กิจกรรมที่นักศึกษาร่วมกันจัดขึ้น ก่อให้เกิดภาวะผู้นำได้ ดังนั้นสถาบันการศึกษา ควรมีการส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ และเกิดประสบการณ์ตรงจากการทำงาน เพราะในการทำงาน นักศึกษาต้อง มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน มีการติดต่อประสานงานกับอาจารย์ และบุคคลภายนอก จึงเป็นการเพิ่มทักษะและประสบการณ์ทางด้านสังคม ให้กับนักศึกษาเป็นอย่างมาก

2.2 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์กับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล พบว่า กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน และด้านการดำเนินการสอน มีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล

ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ถ้ากิจกรรมการเรียนการสอนที่ดีก็จะทำให้สมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาตามไปด้วย สอดคล้องกับการศึกษาของ พวงเพ็ญ ชูณหปราณ (2532) พบว่า ในการจัดการเรียนการสอนกิจกรรมของอาจารย์มีบทบาทอย่างมาก เพราะเป็นต้นแบบการเรียนรู้ที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียนโดยตรง หน้าที่อย่างหนึ่งของอาจารย์ก็คือ ช่วยให้นักศึกษาค้นพบความหมายของการสังเกตด้วยตนเอง ประสพการณ์ ตรวจสอบคุณค่า และทัศนคติการตัดสินใจของตนเอง และในการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่ความมีศักยภาพและเรียนรู้ตลอดชีวิตนั้น อาจารย์มีหน้าที่ส่งเสริมและช่วยเสริมสร้างความพร้อมให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนด้วย ตัวผู้เรียนเองและตามที่คุณผู้เรียนต้องการ (สมคิด อิศระวัฒน์, 2532)

2.3 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมของสถาบันกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล พบว่า สภาพแวดล้อมของสถาบันด้านกายภาพและด้านจิตใจ และสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล นั่นคือ สภาพแวดล้อมของสถาบันที่เหมาะสมย่อมทำให้สมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลสูงขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Astin (1968) ว่า สภาพแวดล้อมของสถาบันเป็นตัวเร้าที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษาและมีส่วนทำให้นักศึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสพการณ์ของตน สอดคล้องกับ พรรณี อารวม (2525) กล่าวว่า การสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่ดีจะช่วยให้นักศึกษาเป็นผู้ที่ถึงพร้อมด้วยความรู้ ความสามารถและความเจริญทั้งทางร่างกายและจิตใจ จากการศึกษาของศิริรัตน์ จันทร์แสงรัตน์ (2538) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล กิจกรรมนักศึกษา และสภาพแวดล้อม กับคุณภาพชีวิตนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข พบว่า ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ สัมพันธภาพของวิทยาลัยพยาบาล จำนวนนักศึกษาในห้องเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพชีวิตของนักศึกษาพยาบาลโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจะพบว่า สภาพแวดล้อมของสถาบันด้านกายภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล สอดคล้องกับการศึกษาของ ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535) กล่าวว่า ห้องสมุดนับเป็นทรัพยากรที่สำคัญ การได้อยู่ในห้องสมุดที่มีบรรยากาศดี มีระบบบริการที่ดี มีหนังสือค้นคว้าเพียงพอ ย่อมส่งผลให้การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นไปด้วยดี และลักษณะของสภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น ห้องเรียน การถ่ายเทอากาศ เสียงรบกวน แสงสว่าง โสตทัศนอุปกรณ์ ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษาทั้งสิ้น (สุชาติ รัชชกุล, 2537) นอกจากนี้หอพัก สิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการนักศึกษา ก็ช่วยส่งเสริมให้มีสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลด้วยเช่นกัน กล่าวคือ สภาพห้องเรียนที่มีแสงสว่างเพียงพอ มีที่นั่งสบาย อากาศถ่ายเทสะดวก ไม่มีเสียงรบกวน มีอุปกรณ์โสตทัศนอุปกรณ์ที่เพียงพอและทันสมัย รวมทั้งจัดหอพัก ให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก

สะดวกอย่างครบถ้วน มีการจัดกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมทางด้านวิชาการ เพื่อพัฒนาสติปัญญาของนักศึกษาในหอพัก การให้บริการนักศึกษาในด้านต่าง ๆ อย่างเพียงพอ ก็จะช่วยเสริมสร้างพลังและประสบการณ์ให้กับนักศึกษา ก่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนรู้ มีความกระตือรือร้นในการเรียน สนใจใฝ่หาความรู้ และเรียนรู้อยู่เสมอ

ส่วนด้านสภาพแวดล้อมทางจิตใจและสังคมก็มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล เช่นกัน ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาพยาบาลมีเวลาอยู่กับเพื่อนมากทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน กลุ่มเพื่อนจึงมีอิทธิพลอย่างยิ่งกับนักศึกษาพยาบาลจากการศึกษาของพรนิกา อรรถมรรย์ (2538) ศึกษาพบว่า เมื่อนักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนหรือเรื่องส่วนตัว นักศึกษามักปรึกษากับเพื่อนมากกว่าผู้อื่น จากการศึกษาที่นักศึกษาพยาบาลมีสัมพันธ์ภาพที่ดีกับเพื่อนจะทำให้สมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลดีขึ้น เพราะนักศึกษาพยาบาลเป็นกลุ่มที่อยู่ในวัยเดียวกัน ซึ่งเป็นวัยที่สนใจการเรียนรู้ มีความสุข ความพอใจ ความตื่นตัวจากการที่ได้รู้ ได้เข้าใจ ได้พบสิ่งใหม่ๆ ได้รบคิดปัญหา ดังนั้น เมื่อนักศึกษาและเพื่อนได้มามีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน คือได้มาร่วมเรียน แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และความคิดเห็น รวมทั้งร่วมกันแสวงหาความรู้ ก็จะทำให้ให้นักศึกษามีสมรรถนะเชิงวิชาชีพที่ดียิ่งขึ้น (สมบูรณ์ ศาลชาชีวิน , 2526) สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์และนักศึกษา เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเจริญเติบโตและพัฒนาการในด้านต่าง ๆ และช่วยให้นักศึกษาเผชิญกับปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้ดี สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์และนักศึกษาคควรเริ่มด้วย การติดต่อสื่อสารด้วยความซื่อสัตย์ เชื่อและไว้วางใจ ช่วยเหลือและแบ่งปันนักศึกษาทั้งทางด้านความคิดและความรู้สึก สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์และนักศึกษา จะช่วยนักศึกษาในการเรียนรู้ และพัฒนาทั้งในด้านบุคลิกภาพและสมรรถนะเชิงวิชาชีพ (Bakanauskas , 1987)

ตอนที่ 3 ตัวพยากรณ์ที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล

จากผลการวิจัยพบว่าตัวพยากรณ์ที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลมี 4 ตัวด้วยกัน คือ สภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคม เจตคติต่อวิชาชีพ กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีด้านการประเมินผล และกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 30 จากข้อค้นพบที่ว่าสภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคมสามารถอธิบายความแปรปรวนได้เป็นอันดับแรก และมีความสัมพันธ์ทางบวก แสดงว่าสภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคมมีอิทธิพลอย่างมากต่อนักศึกษา โดยเฉพาะในด้านการปฏิบัติกรพยาบาลร้อยละ 28.7 และด้านนักศึกษา

อยู่ในสภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคมที่ดี มีบรรยากาศเป็นกันเอง เข้าอกเข้าใจกัน ช่วยเหลือกัน นักศึกษาก็มีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการศึกษาหาความรู้ (จินตนา ยูนิพันธ์ , 2527)

เมื่อเพิ่มตัวแปรพยากรณ์ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเจตคติเข้าไปทำให้สามารถอธิบายความแปรปรวนของสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.9 เมื่อพิจารณา น้ำหนักและทิศทางพบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวก แสดงว่าถ้านักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพก็มีแนวโน้มที่สมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลเพิ่มขึ้นด้วย ทั้งนี้เพราะนักศึกษาพยาบาลที่มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพจะมีความกระตือรือร้น มีความอดทน มีความสนใจที่จะไปหาความรู้ มีความรักในการเรียน และรักความก้าวหน้า (นฤมล เกื่อนมา , 2539) สอดคล้องกับที่ Bloom (1976) กล่าวว่า ถ้าผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ ผู้เรียนก็จะเรียนด้วยความสนใจ และกระตือรือร้นที่จะขวนขวายหาความรู้

และเมื่อเพิ่มตัวแปรพยากรณ์กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีด้านการประเมินผล และกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนเข้าไปทำให้สามารถอธิบายความแปรปรวนของสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.4 สอดคล้องกับพวงรัตน์ บุญญาบุรุษ (2539) กล่าวว่า การที่จะให้การศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดการศึกษาเพื่อผลิตพยาบาลวิชาชีพ จึงต้องจัดการเรียนการสอนเพื่อเตรียมพยาบาลผู้สำเร็จการศึกษา ให้มีความรู้เกี่ยวกับการพยาบาลและมีความสามารถในการนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการปฏิบัติการพยาบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการที่จะทราบว่านักศึกษามีความรู้ความสามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่นั้น การประเมินผลเป็นส่วนสำคัญในการบ่งชี้ถึงผลผลิตที่ออกมาและตีรวรณ ศรีพหล (2524) ที่กล่าวว่า การสอนคือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนไปสู่ทางที่ดี โดยทั่วไปการสอนมีรูปแบบโดยเฉพาะซึ่งมีองค์ประกอบคือการกำหนดวัตถุประสงค์ของการสอน การประเมินความสามารถของผู้เรียนก่อนการดำเนินการสอน การดำเนินการสอนและการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผู้บริหารและอาจารย์ควรตระหนักถึงความสำคัญของการสร้างเสริมเจตคติเชิงวิชาชีพให้กับนักศึกษาพยาบาล โดยการสอดแทรกเข้าไปในบทเรียน หรือกระทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี สนับสนุนหรือให้ความร่วมมือกับองค์กรที่เกี่ยวข้องกับด้านการส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ และมีส่งเสริมให้มีการกระทำอย่างต่อเนื่อง มีการวัดและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง

2. ผู้บริหารและอาจารย์ควรตระหนักถึงสภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคม ควรมีการส่งเสริมการมีสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างกลุ่มเพื่อน และอาจารย์ มีการจัดให้ทำกิจกรรมนอกหลักสูตรเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีในสังคมที่ต่างกัน ส่งเสริมให้เกิดความสนิทสนมและความคุ้นเคย เพื่อให้ นักศึกษามีที่ปรึกษาทั้งทางด้านวิชาการและด้านต่าง ๆ

3. ผู้บริหารและอาจารย์ควรตระหนักถึงความสำคัญของกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนให้กับนักศึกษาพยาบาลโดยแพะภาคทฤษฎีในเรื่องของการประเมินผล และภาคปฏิบัติ ควรมีการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนก่อนจะมีปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำศึกษารูปแบบของเสริมสร้างเจตคติต่อวิชาชีพให้กับนักศึกษาพยาบาลในรูปแบบที่ต่าง ๆ กัน

2. ควรทำการศึกษาถึงวิธีการที่จะเสริมสร้างสภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคมให้เหมาะสมเพื่อพัฒนาให้เหมาะสมและเกิดความพึงพอใจในนักศึกษาพยาบาล

3. ควรให้อาจารย์ทำการสำรวจความต้องการของนักศึกษาพยาบาลในเรื่องของกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนและมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนในส่วนที่เหมาะสมด้วย

4. จากการวิจัยพบว่า สมรรถนะเชิงวิชาชีพด้านเทคโนโลยีและความเป็นสากลอยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยที่ต่ำที่สุดดังนั้นจึงควรต้องมีการส่งเสริมให้เพิ่มมากขึ้น

5. จากการวิจัยพบว่า , ปัจจัยส่วนบุคคลด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล ดังนั้นผู้บริหารและอาจารย์จึงไม่ควรมุ่งเน้นแต่เฉพาะความรู้ตามหลักสูตร ควรมีการส่งเสริมความรู้ความสามารถด้านอื่นเพิ่ม เช่น ความกล้าแสดงออก กิจกรรมนักศึกษา เป็นต้น

6. จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ตัวพยากรณ์สามารถร่วมกันพยากรณ์สมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลได้เพียงร้อยละ 30 และยังมีส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 70 ซึ่งหมายความว่านอกจากตัวแปร 4 ตัว คือ สภาพแวดล้อมของสถาบันด้านจิตใจและสังคม เจตคติต่อวิชาชีพ กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีด้านการประเมินผล และกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนแล้วน่าจะมีตัวแปรอื่นร่วมทำนายสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลได้อีก ดังนั้นจึงควรศึกษาตัวแปรที่อาจพยากรณ์สมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลได้มากขึ้น